

LES MÚSIQUES DEL RETAULE

Trio barroc del cafè

EL TRIO BARROC DEL CAFÈ

Arran de les interpretacions per diferents indrets de Catalunya de la "Cantata del cafè" de Johann Sebastian Bach en una producció impulsada conjuntament el novembre de 2006 per la "Setmana de Música Antiga" de Mataró, el "Festival Tiana Antica" de Tiana i el "Cicle de Música Antiga de Sant Martí Vell", va sorgir el present Trio barroc que pren el nom d'aquella popular partitura que Bach havia escrit el 1734 pel seu "Collegium Musicum" a Leipzig.

Així doncs, reprenent l'esperit dels conjunts de cambra de les primeres dècades del s. XVIII i els criteris interpretatius propis de la música del moment, el Trio Barroc del Cafè ens proposa un concert amb una selecció d'obres representatives dels compositors que van treballar a Europa occidental durant les primeres dècades del segle XVIII en paral·lel a l'elaboració del gran retaule de l'Església d'Arenys, en plena apoteosi del barroc.

LES MÚSIQUES DEL RETAULE

Quan l'any 1712 es va completar el policromat que posava fi a l'elaboració del retaule major de l'església de Santa Maria d'Arenys, Europa vivia en uns moments de convulsió. La mort del rei Carles II d'Espanya sense descendència, va generar la ja prou coneguda disputa entre l'arxiduc Carles de la casa d'Àustria, futur emperador Carles VI d'Àustria, i Felip d'Anjou, besnét de Lluís XIV el "rei Sol" de França i futur Felip V d'Espanya. Les disputes es varen allargar fins el 1714 i l'apèndix del decret de nova planta (1716) implicant la participació d'una gran part del país de l'Europa Occidental del moment. El tractat d'Utrecht, signat el 1713, posava fi a l'agulla a l'equilibri diplomàtic que va acabar deixant els països catalans al capdavant d'un rei no desitjat.

Enmig d'aquest context de crisi i confrontació, els artistes van seguir fent la seva feina. Compositors com Corelli, Vivaldi, Marcello, de la Barre o Haendel escrivien les pàgines que avui reviuem de forma sonora mentre que l'escultor de Vic Pau Costa va treballar en l'elaboració de l'imponent altar major que ens emmarca. L'escultura i la música de principis del segle XVIII no van sorgir en compartiments estancs sinó que, en una nítida aplicació de la cèlebre llei dels

vasos comunicants, els dos llenguatges es van nodrir de forma mútua fent de les diferents escenes de l'altar una mena de suma de moviments de sonata i, dels ornaments i disminucions de la música, el veritable so de tots i cadascun dels ornaments que, de dalt a baix, conformen l'altar. Una mena de glossa del petit gran univers amb què el llenguatge artístic reacciona als esdeveniments del moment en què veu la llum. Fins i tot en temps de crisi.

PROGRAMA

1.- Suite "L'Inconnuë" en Sol opus 2 n. 9 pour la flute a bec et la basse continue (1710) - (Michel de la Barre 1675-1745)

Sonate (Ouverture): Lentement-Vivement-Lentement-Chaconne

2.- Allemande i Passacaille de la Suite per a clave en sol menor HWV 432 (1720)

(Georg Friedrich Haendel 1685-1759)

3.- Sonata en Sol Menor op. 5 n° 12 "La Follia" per a violí i baix continu (Versió anònima per a flauta de bec, Londres 1702)

(Arcangelo Corelli) 1653-1713

Tema i 23 variacions

4.- Sonata per a violoncel i baix continu n. 5 en mi menor RV 40 (c. 1720, publicada 1740) - (Antonio Vivaldi 1678-1741)

Largo-Allegro-Largo-Allegro

5.- Sonata en Fa Major opus 2 n. 2 per a flauta de bec i baix continu (1712)

(Benedetto Marcello 1686-1739)

Adagio-Minuet (Allegro)-Gavotta (Allegro)-Largo-Ciaccona (Allegro)

Trio barroc del cafè

Joan Vives, flauta de bec

Mireia Ruiz Puig, clavecí

Daniel Regincós, violoncel barroc